

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ἐπὶ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χόραν ἡμῶν ὀπηρεσίας καὶ ἐπὶ τοῦ Οἰκουμένου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΗΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἑτησία δραχμ. 75. Ἑξάμηνος δρ. 40. Τρίμηνος δρ. 22.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουσιν τὴν 1ην οἰουμένης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐξουίου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαγδάτιον

Περίοδος Β'—Τόμος 32ος

Ἐν Ἀθήναις, 1 Αὐγούστου 1928

Ἔτος 47ον—Ἀριθ. 35

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΤΟ ΔΕΛΦΙΝΑΚΙ

[Μυθιστόρημα τοῦ Λοχαγοῦ DANRIT]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια)

Κι' ἀνάμεσα στὴ φλογερὴ πνοή τοῦ ἀφρικανικοῦ ἀνέμου, ὁ Γιώργος θαρροῦσε πὺς ἔφτανε ἐν τ' αὐτιά του μιὰ μακρινή, γλυκεῖα κι' ἀσθενικὴ φωνή πού τοῦ ψιθύριζε:

— Δευτερώστε τον!.. Κάνετε ὅ,τι μπορεῖτε!.. Ἄν σώσετε ἐκεῖνον, θὰ σώσετε καὶ μένα μαζί του!..

Ἦταν ἀραγε πραγματικότης; Ἦταν τηλεπάθεια; Ἦ φωνή τῆς Λουκίας περνοῦσε τίς ἀποστάσεις κι' ἔφτανε ὡς αὐτόν; Ὅχι βέβαια. Μὰ ἡ ἀνάμνησις τῆς ἱκεσίας πού φανέρωναν τὰ ρρῶστα βλέμματα τοῦ εὐγενικοῦ κοριτσιοῦ, ἦσαν τόσο δυνατὴ μέσ' στοῦ νοῦ του, ὥστε δημιουργοῦσε μιὰ δευτέρα πραγματικότητα.

Τὴν ὥρα πού ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς περνοῦσε στὶς πράσινες ἐρμιῖες τῆς Ἀφρικῆς, θαρροῦσε πὺς ἔβλεπε πάλι τὸ γιατρὸ Ἐρδὲ πού ἀγωνιζόταν νὰ γλυτώσει τὸ ἄρρωστο κορίτσι ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ φρικτοῦ ἀφρικανικοῦ πυρετοῦ. Ἦ κρίσις εἶχε πιά περάσει. Ὁ πυρετὸς εἶχε ὑποχωρήσει. Κι' ἡ ἄρρωστη εἶχε ξυπνήσει σὲ κατάστασις μεγάλης ἀδυναμίας. Μὰ τώρα πιά δὲν ἦταν σὲ κίνδυνον.

— Ἐνα μόνο! εἶπε ὁ γιατρός. Μακριὰ ἀπὸ συγκινήσεις!

Κι' εἶχε δεῖξει μὲ τὸ βλέμμα τὸ Γιώργο πού, μὲ τὴν ἀδεια τοῦ γιατροῦ, εἶχ' ἔρθει νὰ ἰδεῖ τὴν ἄρρωστη.

— Ἄν μέσα στοῦ κινίνο μου μποροῦσατε νὰ βάλετε λίγες σταγόνες χαρά, τότε θὰ γινόμουν ἀμέσως καλά. Μπορεῖτε νὰ μοῦ κάνετε ἕνα τέτοιο φάρμακο, κύριοι στρατιωτικοί;

— Ἀ, δεσποινὲς Λουκία. θὰ σὰς τὴ φέρω ἐγὼ αὐτὴ τὴ χαρά. Σὰς τὸ ὑπόσχομαι... Νὰ τὴν περιμένετε.

Ἦ ἄρρωστη εὐχαρίστησε μ' ἕνα χαμόγελο, πού τὸ συμπλήρωσε μὲ τὴ φράση, πού πετοῦσε ἀκόμα σ' αὐτιά

τοῦ Γιώργου. Καὶ μὲ τὴν ἀγαπημένη αὐτὴ ὀπτασία, πορευόταν ὁ φίλος μας στὸ ἄγνωστο, τὸ καινούργιο γι' αὐτὸν ἐσωτερικὸ τῆς Σιενεγάλης.

Οἱ ἀναμνήσεις τῆς παιδικῆς του ἡλικίας, ἡ συνάντησις τῆς παιδικῆς του φιλενάδας μέσα σὲ τόσο συγκινητικὴς περιστάσεις, ἡ ἐπιθυμία νὰ τῆς φέρει πίσω τὸν πατέρα της καὶ νὰ τῆς σώσει ἔτσι τὴ ζωὴ—ὅλ' αὐτὰ ἔκαναν πιδ γοητευτικὴ, γι' αὐτὸν τὴν ὥρα αὐτὴ ἐκστρατεία, ὅπου τὸν ἔστειλε ἡ πατρίδα του, σὰν ἀπόστολο πού θάφερνε τὸ φῶς τοῦ πολιτισμοῦ στοὺς ἄγριους καὶ βάρβαρους πληθυσμοὺς τῆς Ἀφρικῆς.

Ἀπ' τὴν Κίτα, ἔκαναν τρεῖς σταθμοὺς νὰ φτάσουν στὴ Νιαγκασόλα. Ἐκεῖ βρῆκαν ἕναν πληθυσμὸ λιγάκι τρομαγμένο, μὰ χωρὶς πολὺ ἐχθρικὲς διαθέσεις.

Στάθμευσαν λοιπὸν καὶ προμηθεύτηκαν τρόφιμα.

Ἵστερα βάδισαν πρὸς τὸ Σεγκιρέ.

Μ' ὅλο πού περνοῦσαν ἀπὸ χώρα πολὺ δύσκολα ὑποταγμένη καὶ σχεδὸν ἐχθρικὴ, δὲν βρῆκαν καμμιά δυσκολία σοβαρὴ ἀπὸ ἡμέρους τῶν ἰθαγενῶν, πού θὰ τοὺς ἀνέγκαζε νὰ κάμουν «νὰ λαλήσει ἡ μπαρούτη».

Στὸ Σιγκιρέ, πέρασαν τὸ ποτάμι μὲ

πυρόγες, — δουλειὰ πού χρειάστηκε μιὰν δλάκερη μέρα. Μόλις μαζεύτηκαν ὅλοι στὴν δεξιὰν ὄχθη, ὁ λοχαγὸς Κασσαῖν ἀποφάσισε νὰ ἐπιδλέπει τὴ χώρα μὲ μέτρα αὐστηρότερα ἀπ' τὰ συνειθισμένα, γιὰ τὴν τῶρα πιά ἐμπαιναν μέσα

στὴ ζώνη τῆς ἐπιρροῆς, — θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ πεῖ καλύτερα στὴ ζώνη τῆς ληστείας τοῦ περὶ φημου κι' ἐπικίνδυνου ἐχθροῦ τῶν Γάλλων, τοῦ

Σαμπού.

Ὁ μαῦρος ταχυδρόμος τοῦ Μπέν-Ἀμὲτ εἶχε δηλώσει πὺς δὲν εἶχαν τίποτα νὰ φοβηθοῦν κι' ὅτι ὁ κύριός του τοῦ εἶχε πεῖ: «Ἀσπροι καλοὶ, Γάλλοι καλοὶ μπετσέφ (περισσότερο)».

— Παιδί μου, τοῦ ἀπάντησε ὁ παλὸς ἀξιωματικὸς τοῦ πεζοναυτικοῦ, ἔχω πεποίθησι πὺς ὁ ἀφέντης σου εἶναι φίλος μας. Μὰ, ξέρεις, ἐκεῖ-κάτω στὴν πατρίδα μου, λένε μιὰ παροιμία: «Θεὸς μου, φύλαγέ με ἀπ' τοὺς φίλους μου, κι' ἐγὼ φυλάγομαι ἀπ' τοὺς ἐχθροὺς μου». Κατάλαβες τί θέ νὰ ποῦν μ' αὐτό; Ἐγὼ πάντως θάχω τὸ νοῦ μου νὰ φυλαχτῶ κι' ἀπ' τοὺς φίλους κι' ἀπ' τοὺς ἐχθρούς μου.

Γύρισε στὸν Καρδινίξ:

— Ἀνθυπολοχαγέ! Πάρτε τὴν ἡμιλοχία σας, φυλάξτε μιὰν ἐμπροσθοφυλακὴ καὶ πηγαίνετε μπρὸς. Σεῖς θὰ μᾶς ἀνοίγετε τὸ δρόμο. Τὰ μάτια σας τέσσερα!

— Μάλιστα, λοχαγέ μου.

«Κρατοῦσε πάντα μ' ἃ σημαῖοῦλα...»
(Σελ. 274, στ. α').

Κι' εὐθύς ὁ Γιώργος ἀφοσιώθηκε στὴν ὑπηρεσία του. Ἐδίωξε ἀπ' τὸ νοῦ του κάθε ἄλλη σκέψη, ὅσο γλυκειὰ κι' ἂν ἦταν, καὶ συγκέντρωσε ὅλη τὴν προσοχή του καὶ τὴ θέλησή του, ὅλη τὴ δύναμη τοῦ χαρακτήρα του στὴ διεύθυνση τοῦ ἀποσπάσματος του.

Τὸν διευκόλυνε πολὺ πού εἶχε ὑπαρχῆν τὸν αἰώνιο Πεπίνω. Καὶ πῶς ἀπ' τὸν Πεπίνω χοροπηδοῦσε ὁ αἰώνιος Μπάμπας, πού οἱ προσωρινοὶ φίλοι του, ὁ Μαρμπὶ κι' ἡ γυναίκα του, εἶχαν μείνει στὴν Κίτα. Κι' ὁ μικρὸς μαῦρος βρόθηκε τότε σ' ἕνα τραγικὸ δίλημμα: Ἐπρεπε νὰ μείνει μαζί με τοὺς καινούργιους φίλους πού τοῦχαν δεῖξει τόση στοργή, ἢ νὰκολουθήσει τὴν παλιά του ἀγάπη; Προτίμησε τὸ δεύτερο. Ἀκολούθησε τὸν Πεπίνω.

Μὰ δὲν ἦταν τώρα πιά ὁ Μπάμπας τοῦ Χερβούργου. Ἐνα ἄνθρωπος μπουρνούζι διπλωμένο, τοῦ χρησίμευε γιὰ κυλόττα σὰν τῶν ζουάδων. Φοροῦς ἕνα ἀραβικὸ σακκάκι, ὄρω τοῦ Πεπίνου, κι' ἀπ' τὴν παλιά στολή τοῦ πεζοναυτοῦ, δὲν εἶχε κρατήσει παρὰ μόνο τὸ κασκέτο, πού τοῦχε προσθέσει κι' ἕνα μαντήλι γιὰ νὰ τοῦ προστατεύει τὸ κεφάλι καὶ τὸν τράχηλο ἀπ' τὸν φλογερὸν ἥλιο. Τέλος, κρατοῦσε πάντα μὴ τρίχωρη σημαϊούλα, καρφωμένη στὴν ἄκρη ἑνὸς μπαμποῦ.

Καὶ τ' ἀραπάκι πηδοῦσε ἀφοδὰ μέσα στοὺς θάμνους, μετὰ τὸ κορμί καὶ τὰ πόδια γυμνά, χωρὶς ποτέ ἕνα χαλίκι ἢ ἕν' ἀγκάθι νὰ μπορέσει νὰ τοῦ τρυπήσει τὴ φυσικὴ σόλλα πού εἶχε σχηματισθῇ κάτω ἀπ' τὰ πλατεῖα τοῦ πόδια.

Καθὼς λοιπὸν πλησίαζαν στὴν Κινέιρα, πού ἀπὸ μακριὰ φαινόταν εἰς στέγες τῶν σπιτιῶν τῆς ἀνάμεσ' ἀπ' τὰ φυλλώματα τῶν μικρῶν φοινικοδέντρων, ἕνας παράξενος θόρυβος ἀκούστηκε ἀκριδῶς μέσ' ἀπ' τὸ μικρὸ δάσος πού σχηματίζαν αὐτὰ τὰ φοινικόδεντρα.

— Ἀλτ! διέταξε ὁ Καρδινιάκ. Ἐδῶσε εὐθύς τις ἰαταγές του, εἰ ἄνδρες τοῦ «ἀναπτύχθησαν» καὶ πήραν ὅλοι, μέσα στοὺς ψηλοὺς θάμνους, θέσεις μάχης.

Αὐτὰ ἔγειναν μ' ἐξαιρετικὴ τάξη καὶ γρηγοράδα. Ἐνα τμήμα ἀπὸ μαθητὲς τοῦ Σαὶν Σὺρ δὲ θὰ ἐκτελοῦσε πῶς κανονικὰ τις διαταγές τοῦ ἀρχηγοῦ του.

Ὁ Καρδινιάκ, πῶς ἀπ' τὸ ἀπόσπασμά του, εἶχε ἀνασηκωθῇ πάνω στοὺς ἀναβολεὶς καὶ κοίταζε τὸν ὀρίζοντα μετὰ τὴ λορνιέττα του. Πλάι του ἕνας δεκανέας, μετὰ τὸ δάχτυλο στὴν σκανιάλη καὶ μετὰ τὸ στήμιό τοῦ ὀπλοῦ γυρισμένο πρὸς τὸ κεφάλι τοῦ μαύρου ταχυδρόμου, δὲν τὸν ἄφινε στιγμή ἀπ' τὰ μάτια. Μὰ ὁ μαῦρος δὲ σάλευε. Μ' ἕνα πλατὺ γέλιο φανέρωνε τὰ σφάλματα δόνησά του καὶ μουρμούριζε φράσεις, πού

ὁ Γιώργος δὲν ἔννοιωθε γρὺ ἀπ' αὐτές, μὰ πού δῖχως ἄλλο ἦταν χαρούμενος. Ἐκπνικά, ἕνα στράτευμα πολὺ χρωματῆκε ἀπ' τὸ δάσος τῶν φοινικοδέντρων καὶ τότε ὁ θόρυβος μεγάλωσε. Ἀκούγονταν τραγούδια, ταμπούρα καὶ πᾶνω ἀπ' ὅλα ὁ δαιμονισμένος κρότος τῶν «γκόγκ» (*).

— Προσοχή! πρόσταξε ὁ Καρδινιάκ, ὅχι δῖχως κάποια συγκίνηση. Μὴ ρίξει κανεὶς σὰς χωρὶς διαταγή μου!

Μὰ ὁ μαῦρος ταχυδρόμος τοῦ Μπέν-Ἀμέτ δὲν κουνήθηκε. Ἐδειχνε μετὰ τὸ δάχτυλο ἕνα μεγαλόσωμο μαῦρο, μετὰ πλεὲς στολή καὶ μ' ἕνα ριγωτὸ μπουρνούζι. Ἦταν πᾶνω σ' ἕνα ἄσπρο ἄλογο καὶ πήγαινε μπρὸς ἀπ' τὸ στράτευμά του. Δυὸ μαῦροι δεξιὰ κι' ἀριστερά του, πᾶνω σὲ δυὸ γαϊδουράκια, κρατοῦσαν ἀνοιχτὸ ἕνα παρασόλι ἀπὸ πᾶνω του.

Δῖχως ἄλλο ἦταν κάποιος μεγάλος ἀρχηγός, κι' ὁ ταχυδρόμος ἄρχισε νὰ φωνάζει οὐρλιάζοντας τ' ὄνομά του:

— Μπέν-Ἀμέτ! Καλὸ! Μπέν-Ἀμέτ!

Τίποτε ἀπ' τὴ στάση τῶν ἰθαγενῶν δὲ φανέρωνε ἐχθρικὴ διάθεση. Τὸ στράτευμα σταμάτησε σὲ ἀπόσταση τριακοσίων μέτρων πᾶνω-κάτω καὶ τότε ἔγινε κάτι παράξενον γιὰ ἕνα στρατὸ ἰθαγενῶν, πού εἶναι ἀσυνείθιστος: στὰ ἔθιμα τῶν πολιτισμένων στρατῶν: Ἐνας μαῦρος στολισμένος μετὰ κογχύλια καὶ ντυμένος μετὰ ἔδρα μάνητρα, ἕνας μάγος δῖχως ἄλλο, προχώρησε κρατώντας μὴ λευκὴ σημαία. Ὁ Μπέν-Ἀμέτ ἔστειλε «κῆρυκα».

— Μπά! Μπά! ἔκανε ὁ Πεπίνος. Ἐμαθαν νὰ σηκώνουν καὶ τὸ «μαντήλι» αὐτὲς οἱ μαϊμούδες;

— Ἀλήθεια, εἶναι παράξενον! εἶπε κι' ὁ Καρδινιάκ. Ἐμπρός, σηκωθῆτε ὅλοι καὶ παρὰ πόδα! Τώρα θὰ μάθουμε τί ζητοῦν.

— Τὸ νοῦ σας, ἀνθυπολοχαγέ μου, μὴν τοὺς ἐμπιστευθε. Ἐπιτρέπετε νὰ σὰς συνοδεύσω;

— Ἐλα! ὁ λοχίας Μπρέτ θ' ἀναλάβει τὴ διοίκηση.

— Μάλιστα! Καὶ, ἔρεϊς ἐσύ, Μπρέτ! πρόσταξε ὁ ἀστὴρ Πιρσινός. Ἄν ἴδεις πῶς τὰ σκυλάκια αὐτὰ μᾶς κάνουν τὸ δύσκολο, μὴ χάνεις καιρό. Ἐφ' ὅπου λόγῃ καὶ χτύπα στὸ σωρό!

— Πολὺ καλὰ!

Τότε ὁ Γιώργος προχώρησε πᾶνω στ' ἄλογό του μπρὸς ἀπ' τὴ γραμμή. Ὁ Πεπίνος βάδιζε δίπλα στὸν ἀρχηγό του κι' εἶχε καρφώσει στὴν ἄκρη τῆς μπαγιονέτας του ἕνα κομμάτι ἄσπρη φανέλλα. Ἀπὸ πῶς ἀκολουθοῦσε σοβαρότατος ὁ Μπάμπας. Ἐφτασαν ἔτσι τὸ μαῦρο μάγο κι' αὐτὸς, χορεύοντας ἕναν ἀστὴρ χορὸ μετὰ λυγίσματα καὶ

(*) Μετὰλλινος δίσκος πού τὸν χτυποῦν οἱ ἰθαγενεὶς μ' ἕνα ἔθλο καὶ κάνουν ἤχους παρόμοιους μετὰ τοὺς ἤχους τῆς καμπάνας. Στ.Μ.

τσάκισματα τοῦ κορμιοῦ, τοὺς δδήγησε στὸν ἀρχηγό του, πού περίμενε σοβαρὸς, περιτοιχισμένος ἀπὸ τοὺς μουσικούς: του καὶ τοὺς σωματοφύλακές του μετὰ τὰ τουφέκια.

Μὰ καθὼς πλησίαζαν, ὁ Πεπίνος φανέρωνε τὴν ἐκπληξή του:

— Βρὲ τὸ μασκαρά! εἶπε. Αὐτὸς φορεῖ γαλλικὴ στολή τοῦ ἀποικιακοῦ στρατοῦ!

— Διάβολε, αὐτὸ βλέπω κι' ἐγώ! ψιθύρισε ὁ Καρδινιάκ κοιτάζοντας τὸν μαῦρον ἀρχηγὸ μετὰ ἀπορία.

Κι' ὅταν πλησίασαν δέκα μέτρα, ὁ νεαρὸς ἀνθυπολοχαγὸς δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσει μὴ φωνή. Τὰ χαρακτηριστικὰ του φανέρωναν ἀπερίγραπτη κατὰπληξη.

Ὁ Πεπίνος γύρισε καὶ τὸν κοίταξε μ' ἀπορία.

— Τί τρέχει, ἀνθυπολοχαγέ μου; Ὁ Γιώργος, ἀπ' τὴν ἐκπληξη, ἔπρεπε τώρα στὴν εὐθυμία.

— Καλὲ γὰς στάσου! Βλέπω καλὰ! Μὰ αὐτὸς εἶναι ὁ Μπάμπας, καλὸς, ὁ Μπάμπας! Ἡ ὀρδινάντα τοῦ Κασσαὶν στὸ Ντιζόν!

Ὁ Πεπίνος τώρα εἶχε σαστήσει. Δὲν ἤξερε πῶς νὰ ἐξηγήσει τὰ ἀκατανόητα αὐτὰ λόγια τοῦ ἀρχηγοῦ του. Ὅσοτο τὸλμησε νὰ ρωτήσει:

— Τί ὀρδινάντα; Δὲν καταλαβαίνω. Αὐτὸς φαίνεται γιὰ βασιλιάς, γιὰ δυνατὸς!

Ὁ Καρδινιάκ εἶχε ξαναδρεῖ τὴ γαλήνη του.

— Σώπα σύ, Πεπίνε, τώρα θὰ μάθουμε περίεργα πράγματα. Θὰ ἴδεις!

Καὶ προχώρησαν. Ὁ Μπέν-Ἀμέτ κατέθηκε ἀπ' τὸ ἄσπρο ἄλογό του στὴ γῆ καὶ χαιρέτησε τοὺς Γάλλους. Ὁ Καρδινιάκ πήδησε κι' αὐτὸς γοργὰ. (Ἀκολουθεῖ)

ΣΤΟ ΣΤΑΘΜΟ

Μὲς στὸ στεγνὸ οὔτε μὴ ψυχὴ κι' ἡ νύχτα πᾶ ἔχει προχωρήσει καὶ καρτεροῦμε μοναχοὶ τὸ τραῖνο πούχει ἀργοπορήσει.

Γύρο, στὰ ὑπόστεγα μιλιὰ, καὶ μόνο στὴ σειρὰ, ἕνα-ἕνα, σὰν ἱσκιοὶ μαυροί, τὰ παλιὰ βαγόνια εἰν' ἀποκομὴ σμένα.

Πράσινο, κόκκινο ἀνιχτὸ, τὸ φαναράκι τριγυρῇ μετὰ στίς γοαμμές, καὶ τὸ γερό κλειδί γυρνώντας σιγοτρίζει.

Καὶ τὸ σινιάλο, σιωπηλά, μέσα στὴ γύρο του γαλήνη, στὸν ἴσιο δίσκο του, ψηλά, τὰ χρώματά του ἀνοχοκλίνει.

Μ' ἀργό, μεσάνυχτα, ρυθμιὸ ἢ παλιὰ πλάκα ἔχει ἀρθρῶσει καὶ καρτεροῦμε στὸ σταθμὸ τὸ τραῖνο πούχει ἀργοπορήσει.

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΛΛΑΤΑ

Εἴμαστε καμμιὰ δεκαριά πρόσωπα, λίγο πολὺ γνώριμα μεταξύ μας, κι' εἴχαμε μαζευτεῖ, χωρὶς καμμιὰ προηγούμενη συνεννόηση, σὲ κείνο-κεῖ τὸ μοναστήρι, τὸν Αὐγουστο τοῦ προπερασμένου καλοκαιριοῦ.

Εἶπα μοναστήρι, μολοντί δὲ θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ μεταχειριστῇ τούτῃ τὴ λέξη γιὰ τὴν ἐκκλησία τὴ χτισμένη πλάι στὴ θάλασσα, στὴν ἄκρη τοῦ κάμπου καὶ πού τὴν περιτριγυρίζαν καμμιὰ ἑκατοστὴ κελλιὰ δόξασπρα, γεμάτα φῶς ἐξάλλου δὲν ὑπῆρχε οὐτ' ἕνας καλόγερος, ἂν ἐξαίρεσουμε τὸν Πάτερ-Μεθόδιο, ἕνα γεροντάκι πού ἀναβε τὰ καντήλια καὶ βοήθοῦσε τὸν παπὰ στὴ λειτουργία σὰν τύχαινε νάρθη κανέναν προσκυνητῆ.

Μὰ ἄς περιγράψω ὅλο τὸ τοπίο.

Στὰ πόδια ἑνὸς βουνοῦ, πού ἡ ἄκρη του σχηματίζει ἄκρωτήρι, ἀπλώνεται ὁ κάμπος κι' ἡ θάλασσα. Στὰ ριζοβολία ἔκουμπά ἡ ἐκκλησία, πενήντα μέτρα πᾶνω-κάτω μακριὰ ἀπ' τὴν ἀκρογιαλιά. Τὰ κελλιὰ πού τὴν τριγυρίζουν, κάνουν ἕναν αὐλόγυρο ἀρκετὰ μεγάλο. Φυτρώνουν μέσα καὶ δυο-τρεῖς μουριές, ἄλλες τόσες συκιές καὶ κάμποσες ἀκκαλίες καὶ πᾶνω ἀπ' ὅλα — χιτρία καὶ δέντρα — στυλῶναι τὸν ὄγκο του ἕνας πελώριος γέρινος πλάτανος πού ξενοῖζει μίλια μακριὰ ἀπ' τὸ πέλαγο.

Στὸν ἥσυχιο αὐτοῦ τοῦ πλάτανου περνοῦσαμε τὴν περισσότερὴν ὥρα τῆς ἡμέρας. Ἐκεῖ τρώγαμε τὸ μεσημέρι, κοιμόμαστε μετὰ ἡ διαδύσαμε κανένα βιβλίο. Πάντως δὲν τὸ κουνούσαμε ἀπὸ κεί ποιν πέση ἢ κάψα.

Κεῖνο ὅμως πού με εἶχε ἐνθουσιάζει περισσότερο ἀπ' ὅλα, ἦταν ἡ θάλασσα: μοῦχε κάνει πραγματικὴν ἐντύπωση. Λές κι' εἶχε κάτι τὸ ζωντανό. Κεῖνη ἡ ἀνατριχίλα τῆς, ὅταν ἐξαπλωμένος κοιτοῦσα κατὰ τὸ πέλαγο, μοῦ μιλοῦσε ὁλόγισα στὴν ψυχὴ. Μὴ μυστικὴ ἀνταπόκριση νόμιζες. Ἀλήθεια, ὅταν ὁ μαῖστρος κυλοῦσε τὰπομεσήμερο ράθυμα τὰ κύματά τῆς, μοῦ φαινόταν σὰν ἕνας τοισμεγάλος ποταμὸς πού πήγαινε νὰ χυθῇ στὴν ἄκρη τῆς γῆς, στὸ ἄδειο διάστημα.

Μὰ ξεχάστηκα στὴν περιγραφή καὶ λέω πράγματα παραπανιστὰ μέλο πού στὴν ἀρχὴ δὲν εἶχα τέτοια πρῶβη.

Λοιπὸν μαζευτήκαμε καμμιὰ δεκαριά πρόσωπα, ὅπως εἶπα.

Πρῶτα πρῶτα ὁ Καπετὰν Γιάννακος μετὰ τὴ γυναίκα του καὶ τὸ σύντροφό του. Τοῦτοι δὲ οἱ καλοὶ ἄνθρωποι, ἀποτραβηγμένοι σ' αὐτὴ τὴν ἀκρογιαλιά, εἶχαν τὰ πλεμμάτια τους καὶ ζούσανε πουλώνοντας στὰ τριγυρινὰ χωριά, τι τοὺς χάριζεν ἡ ἀστατὴ θάλασσα.

Σὲ μὴν ἐκδρομὴ μου, —παρὰθέρριζα

τότε σὲ κάποια πολιτεϊούλα, μιάμιση ὥρα μακριὰ ἀπ' τὸ μοναστήρι, —βρέθηκα στὴ συντροφιά αὐτῆς τῶν ψαράδων.

Ὅπως τοὺς εἶμουνα παλιὲς γνώριμος, μετὰ κινήσανε κι' ἔφαγα τὸ μεσημέρι μαζί τους. Ἡ παρέα τους κι' ὁ τόπος μοῦ καλάρεσαν καί, μὴν ἔχοντας τίποτα πού νὰ με κρατᾷ στὴ χώρα, τοὺς ζήτησα νὰ με δέντουν οἰκότροφο γιὰ κανένα μῆνα. Ἡ πρότασή μου μετὰ χάρες ἔγινε δεχτή κι' ἔτσι ἀφήνοντας τὸ πληχτικὸ ξυνοδογέιο μου, κουβαλήθηκα σ' ἕνα κελλιὶ δίπλα σ' αὐτὸ πού καθόταν ὁ καπετὰν-Γιαννάκος. Τὰ κελλιὰ δὲν τὰ χρησιμοποιοῦσαν παρὰ τὴν ἡμέρα τῆς χάρης —μὴ φορὰ δηλαδὴ

τὸ χρόνο. — Ὅλο τὸν ἄλλο καιρὸ μέναν ἀδεινά, ἔτσι πού ὅλα ἦταν στὴ διάθεσή μας.

Οἱ πάπποι μου ἦταν θαλασσινοὶ κι' ἴσως γι' αὐτὸ, μετὰ τὴν πρώτη μέρα κίβλας πού βρέθηκα ἀνάμεσα στὴν καινούργια μου παρέα, νόμισα πῶς εἶμουνα στὸ στοιχεῖο μου: σὰ νάμενα καιρὸ μαζί τους. Τὴν αὐγὴ σηκώσαμε τὰ πλεμμάτια. Εἶμουν τυχερὸς καθὼς με βεβαίωσαν, γιὰ τὸ σῆκωμα εἶταν ἀπ' τὰ καλύτερα. Εἶχα πιά κατατοπιστῇ περπατοῦσα στὴν ἀμμουδιὰ ξυπόλυτος, ξεσκρόφωτος καὶ δῖχως πουκάμισο.

(Ἐπεται τὸ τέλος) ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΥΤΙΟΥΛΗΣ

ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

ΙΣΤΟΡΙΟΝΙΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ζ'. (Συνέχεια)

«Εἰμαι πολὺ εὐχαριστημένη, μαμμάκα μου, —εἶπε ἡ Μαρίτσα, — πού ἡ Βιολέττα μας δὲν θὰ στενοχωριέται πιά ὁλομόναχη. Ἰδέε τη πῶς φαίνεται τώρα εὐτυχισμένη κοντὰ στὸ παιδάκι της!»

Ἐμειναι ἀκόμα λίγο, νὰ ἴδουν τὴν ἀγελάδα νὰ βυζαίνει τὸ μωσαράκι πού, ἀφοῦ ἤπιε ὅσο γάλα ἤθελε καὶ χόρτασε, ξαπλώθηκε στὸ ἄγερο κι' ἀποκοιμήθηκε. Ἡ Βιολέττα ἔφαγε ὑπερα ἕνα ζεστὸ χυλὸ πού τῆς εἶχαν ετοιμάσει καὶ ξαπλώθηκε κι' αὐτὴ νὰ κοιμηθῇ. Τότε ἡ Μαρίτσα κι' ἡ μαμμά της γύρισαν στὸ σπίτι.

Τὴν ἄλλη μέρα, πού ὁ καιρὸς ἦταν πολὺ ὥραϊος, ὁ ὑπηρέτης εἶπε πῶς μπορούσαν νὰ βγάλουν τὴ Βιολέττα μετὰ τὸ μωσαράκι στὸ λιβάδι. Κι' ἡ Μαρίτσα, ἔτρεξε ἀμέσως μετὰ τὴν Κατερίνα.

Στὴν ἀρχή, τὸ μικρὸ πηγαινε κοντὰ στὴ μάνα του, σὰ νάταν μαζί της κολλημένο. Ὅσοι δὲ, ὅμως, αἶμα αἰσθάνθηκε τὸν καθαρό αἶρα, ἄρχισε νὰ πηλαλᾷ δεξιὰ κι' ἀριστερὰ σὰν τρολὸ, σὰ μεθυμένο. Μὴ στιγμή μάλιστα πῆγε νὰ χάσῃ τὸ κεφάλι του στὴν πόρτα τοῦ κοιτασιῦ.

«— Ἀ, θὰ χτυπήσῃ! θὰ πληγωθῇ!» φώναξε ἡ Μαρίτσα ετοιμὴ νὰ κλάψῃ. «Πῶς κάνεις ἐτσι, θεότρολο, πού πᾶς; Στάσου, στάσου νὰ σὲ ὀδηγήσω ἐγώ, γιὰ τὴν βλέπω πῶς δὲν ξέρεις ἀκόμα νὰ περπατᾷς!»

Καὶ πλησίασε τρέχοντας τὸ μωσαράκι. Αὐτὸ ὅμως, τρομαγμένο, ἄρχισε νὰ τρέχῃ καὶ νὰ πηδᾷ περισσότερο. Μεταβίβας κατάφερε νὰ τὸ φτάσῃ ὁ Γιάννης, νὰ τὸ πιάσῃ καὶ νὰ τὸ φέρῃ πίσω, πλάι στὴν ἀγελάδα.

Φτάσανε στὸ λιβάδι. Μὰ καὶ τὸ μωσαράκι ξανάρχισε τις τρέλες του. Πηλαλώντας, πῆγε πάλι νὰ χτυπήσῃ τὸ κεφάλι του στὸν κορμὸ ἑνὸς κομμένου δέντρου.

«— Μὰ στραβὸ εἶσαι, βοδάκι μου,» τοῦλεγε ἀπελπισμένη ἡ Μαρίτσα. «Δὲ βλέπεις μπροστά σου, μόνο πᾶς καὶ πέφτεις ὅπου τύχῃ;»

Τὴ στιγμή ἐκεῖνη ἔφτασε στὸ λιβάδι κι' ἡ μητέρα. Κι' ἀκούγοντας τὰ λόγια τῆς κόρης τῆς, τῆς εἶπε:

«— Ὅχι, τὸ μωσαράκι δὲν εἶναι στραβό, μόνο δὲν ξέρει ἀκόμα νὰ μεταχειριστῇ τὰ μάτια του, νὰ ἴδῃ. Τὸ θαμπώνει τὸ φῶς, πού δὲν ἴδχει συνειθίσει. Καὶ ὅλα τώρα τοῦ φαίνονται ἀμυδρά, ἕνα, περὶεργα. Ἀφῆσε ὅμως νὰ ἴδῃς τί γόγγυρα πού θὰ συνειθίσῃ. Τότε θὰ πᾶν νὰ κἀν αὐτὲς τις στραβομάρες, θὰ ξέρῃ νὰ περπατῇ καὶ θὰ πηγαίνει ἴδια ἐκεῖ πού θέλει, χωρὶς νὰ σκοντάφτει πουνενά.»

(Ἐκ λ.σ.)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΟΥ ΚΑΙ ΠΩΣ

ΥΤΟ που θα σάς διηγηθώ, μου τ' έπε μια φορά ένας φίλος μου δικηγόρος στη Ζάκυνθο. Είχε πελάτη ένα χωρικό, από κείνους που ξέρουν λίγα γραμματάκια και προσπαθούν να μιλούν «διορθωμένα» για να φαίνονται «σπουδαίοι». Μια μέρα, ο δικηγόρος κάτι του πρότεινε κι' ο πελάτης του άποκρίθηκε:

— Νά το σκεπτό.

— Νά το σκεφθής δηλαδή, τόν διόρθωσε ο δικηγόρος.

— Ά, ναι, νά το σκεφθώ, έκαμα λάθος... ευχαριστώ πολύ.

Τήν άλλη μέρα, ο χωρικός ξαναπήγε, νά μιλήσουν για τήν ίδια υπόθεση κι' είπε του δικηγόρου:

— Έξοστε τί σκέφθομαι;

— Όχι· τί σκέπτεσαι; τόν διόρθωσε πάλι ο δικηγόρος.

Κι' ο καϊμένος ε χωρικός άπόρησε πολύ:

— Μά χτες είπα νά σκεπτό και μουπατε νά σκεφθώ· σήμερα λέω σκέφθομαι και μου λέτε σκέπτομαι. Ποιό είναι τέλος πάντων το σωστό;

Κάτι ανάλογο άκουσα άργότερα κι' έδω στην Αθήνα. Γνωστές θιασάρχης είχε για πρωταγωνίστρια μιάν άγράμματη, — πράγμα όχι τόσο άσυνητο κείνο τόν καιρό. Μια μέρα, πήγε νά τήν επισκεφθής ένας δημοσιογράφος.

— Είδατε τούς «Άτιμους»; τόν ρώτησε κείνη (ένα δράμα του Ιταλού Προάγκα που έπαιζε τότε στο θέατρό της.)

— Τους «Άτιμους», τής σφύριξε σταυτί ο θιασάρχης.

— Καλά ντέ, το ξέρω! του άποκρίθηκε ή πρωταγωνίστρια που δέν τής άρεσε πολύ νά τή διορθώνουν.

Και γυρίζοντας στο δημοσιογράφο, που είχε ψιθυρίσει γελώντας ένα «όχι»:

— Ά, πρέπει νά τους ιδής! Είναι πολύ ώρατο έργο οι «Άτιμοι»!

— «Οι Άτιμοι!» τή διόρθωσε πάλι ο θιασάρχης, δαγκάνοντας τά χείλη άπ' τή φούρκα του.

Μά κείνη έγεινε έξω-φρενών.

— Τί έπαθες, χριστιανέ μου; του φώναξε. Λέω άτιμοι, μου λές άτιμοι· λέω άτιμοι, μου λές άτιμοι. Μέ κορεί-δεύεις;

Κι' ή σκηνή τελείωσε με γέλια.

Φυσικά, τέτοια κωμικά λάθη, με τέτοιες παραξήγησες δέν θά γινόνταν, άν οι άγράμματοι μιλούσαν τή γλώσσα του μπαμπά τους. Ο χωρικός θάλεγε τότε:

σκέφτομαι, νά σκεφτώ, σκέφτηκα, πάντα με φτ, κι' ή θεατρίνα οι άτιμοι, τούς άτιμους, πάντα παροξύτονο. Άλλά θέλουν, βλέπετε, νά μιλούν μιά γλώσσα που δέν τήν ξέρουν καθόλου ή τή μισοξέρουν. Και τά κάνουν θάλασσα κάθε στιγμή, και νομίζουν πως οι διορθωτές τους, που τήν ίδια λέξη πότε τούς τή λένε έτσι και πότε αλλιώς, τούς κοροϊεύουν για νά γελάσουν με τήν... κουταμάρα τους.

Κι' όμως το ίδιο συμβαίνει κάποτε και με τή δημοτική, τή ζωντανή, που τήν ξέρει καθένας. Στο μίλημα όχι βέβαια, αλλά στο γράψιμο. Και ξέρετε τί μ' έκαμε νά σάς διηγηθώ αυτά τά δυό άστεία ανέκδοτα; Η άπορία που έγραψε προχτές μιά φίλη μας στη Διάπλασι. «Γιατί, το που το γράφετε πότε με βαρεία και πότε με περισπωμένη; Πώς θέλει επιτέλους: που ή που;»

— Πολλές φορές δέν σάς ήρθε ή ίδια άπορία; Κι' όχι μόνο για το που αλλά και για το πως, που πότε το βλέπετε με περισπωμένη και πότε με βαρεία; Δοιπόν είναι αδύνατο νά φανταστήτε το κακό που γίνεται μ' αυτά τά δυό λεξάκια: Γιατί λίγοι ξέρουν πως πότε θέλουν βαρεία και πότε περισπωμένη κι' ακόμα λιγότερο ξέρουν πότε άκριδώς θέλουν τόν ένα τόνο και πότε τόν άλλο. Στους τυπογράφους, στους αντιγραφείς, στους διορθωτές, αναγκάζομαι νά το λέω, νά το ξεγινώ κάθε στιγμή.

Και πολύ συχνά άκούω διαμαρτυρίες δημοίς με τής πρωταγωνίστριας κείνης: «Σας βάζουμε βαρεία, διορθώνετε περισπωμένη· σας βάζουμε περισπωμένη, διορθώνετε βαρεία. Πώς το θέλετε τέλος πάντων;»

Κι' όμως είναι άπλούστατο και... αναγκαιότατο. Το που και το πως, άρχαία και τά δυό, όταν τά μεταχειριζόμαστε με τήν άρχαία τους σημασία, σάν επιρρήματα, το πρώτο τοπικό και το δεύτερο τροπικό, θέλουν περισπωμένη: «Που πώς; πως είσαι;»

Όταν όμως το πρώτο αντικατασταίνει τήν άντωνυμία ο οποίος, ή οποία, το ποιον, — είναι δηλαδή αναφορικό, — και το δεύτερο το μεταχειριζόμαστε άντι του ότι κι' είναι πιά άπλός σύνδεσμος, θέλουν βαρεία: «Ο άνθρωπος που είδες» σου είπα πως θά σου δώσω». Έτσι στην ίδια σελίδα, στόν ίδιο παράγραφο, στην ίδια περίοδο, στην ίδια φράση πολλές φορές, μπορούμε εξαίρετα νά ιδούμε και τά δυό αυτά λεξάκια με δυό τόνους διαφορετικούς. Π.χ.: «Πώς νά σου τή πώ, άφού λές πως δέν καταλαβαίνεις; Και που νά καταλάβης εσύ, που δέν σκέπτεσαι ποτέ σου;» (Γιατί και σ' αυτή τή φράση, βλέπετε, «που νά καταλάβης!», το που θέλει περισπωμένη. Δέν είναι άντι του ότι: είναι άντι του πως, τροπικό.) Έλπίζω

νά το καταλάβετε στην έντέλεια και νά μ'ήν ξαναρωτήσετε πιά.

Άλλά και κάτι άλλο κινεί τήν άπορία στη γραφόμενη δημοτική: μερικά όνόματα τής πρώτης, σέ ας, που πότε τά βλέπουμε με βαρεία, κατά τή δημοτική, και πότε με περισπωμένη κατά τήν άρχαία. Π.χ.: Θωμάς, Γεροθωμάς, ψωμάς, Παλαμάς κτλ. Όλ' αυτά, στην όνομαστική και στην αιτιατική, παίρνουν βαρεία: ο Γεροθωμάς-τό Γεροθωμά. Στη γενική όμως παίρνουν περισπωμένη: του Γεροθωμά. Όπως και τά σέ ής: ο ληστής-τό ληστή, ο κριτής-τόν κριτή, αλλά του ληστή, του κριτή. Κι' αυτό, γιατί πολλές φορές το συμπαθητικό σας Γεροθωμά θά τόν βλέπετε στη Διάπλασι με διαφορετικό καπέλλο και θά πορείτε: άφού πέταξε μιά φορά το παλιό, το άρχαίο, τί το ξαναβάζει; — Άλλά σάς είπα: μόνο στη γενική.

Αυτά ως... νά καταργηθούν όλως-διόλ υ οι τόνοι και νά ήσυχάσουμε πιά άπ' έλα.

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΕΡΟΘΩΜΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΙ COLOMBE
ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'. (Συνέχεια)

— Άλήθεια;... Δέν τ'έξερα...

— Μάλιστα, κυρία Λεβού μου, όπως σάς το λέω. Μπορώ λοιπόν νά μ'ή βγάξω το ψωμί άπ' το στόμα μου, που λέει ο λόγος, για νά τού το δίνω;

Κι' άφού μίλησε έτσι ή Μαρίκα, πήρ' ένα μεγάλο κομμάτι ψωμί και τυρί, και κατέθηκε, νά τά μοιράση στα παιδιά που τήν περίμεναν στην αύλή.

— Τί άκούω, Γεροθωμά μου; είπε ύστερα στο σπιτονοικοκύρη της ή κυρία Λεβού με θαυμασμό. Ψυχοδότη σου τήν έχεις τή Μαρίκα; δέν είναι δική σου;

— Δική μου είναι βέβαια, άποκρίθηκε ο Γεροθωμάς, άφού τήν έκαμα κόρη μου, αλλά δέν είναι καθαυτό παιδί μου. Τή βρήκα στην πόρτα μου μιά χειμωνιάτικη νύχτα.

Και διηγήθηκε στη νοικήρισά του, με το νι και με τόν σίγμα, έλη τήν ιστορία της Μαρίκας.

Η κυρία Λεβού το έκοβε συχνά με τά θαυμαστικά της· και στο τέλος τού είπε:

— Μπράβο, Γεροθωμά μου! Έγώ δέ σέ ήξερα, μά τώρα βλέπω τί καλός άνθρωπος που είσαι· γι' αυτό ο Θεός σου τάφερε δεξιά. Και τί χαρά σου που ή Μαρίκα σου βγήκε τόσο καλό κορίτσι! Μά, εύλογημένε μου, γιατί νά μ'ή μου το πής τόσο καιρό;

— Άμ δέ με ρώτησες ποτέ, τής άποκρίθηκε ο Γεροθωμάς.

— Άς είναι, καλά κάνεις που δέ το λές... Μπορούσε νά τής κακοφανή τής Μαρίκας...

— Νά τής κακοφανή τής Μαρίκας; φώναξε ο Γεροθωμάς μ' άπορία. Τί κάθεται και λές, κυρία Λεβού μου! Και γιατί νά τής κακοφανή; Τί φταίει αυτή άν τά έξη πρώτα της χρόνια τάξησε τόσο δυστυχισμένα; Δέν πιστεύω νά βρεθής άνθρωπος νά τήν κατηγορήσει γι' αυτό. Μόνο μιά φορά τήν πείραξαν κάτι παλιοκόριτσα, τήν έβρισαν, τήν είπαν ζητιάνα κι' έγώ δέν ξέρω τί άλλο· αλλά νά τάβλεπες όταν τά μάλωσα, πως κοκκάλωσαν! Δέν άνοιξαν το στόμα τους νά πουν γρύ. Έτσι είναι, κυρία Λεβού μου. Σ' αυτό τόν κόσμο, όποιος φωνάζει δυνατά το δικίο του, το βρίσκεις όποιος δέν φωνάζει, τόν θάβουν ζωντανό, που λέει ο λόγος... Νά κατηγορήσει τή Μαρίκα μου ένας που δέν τήν ξέρει, μπορεί. Ποτέ όμως δέν θά το κάμη κι' ένας που τήν ξέρει τί θησαυρός είναι, πόσα πράγματα κάνει, πως αγαπά τόν ψυχοπατέρα της, πως συμπονώ τούς φτωχούς, τί σπάνιο τελοσπάντων, καλό και προκομμένο κορίτσι που είναι. Κι' όμορφο, χαριτωμένο· ψέμματα, κυρία Λεβού μου... Ά, οι κακοί πάντα βουδαινονται. Κι' έγώ για τή Μαρίκα μου είμαι ήσυχος. Μ'ή μου λές λοιπόν πως αυτό μπορεί νά τής κακοφανή. Ποτέ!

Ο Νίκος ήταν μπροστά σ' αυτή τήν έμιλία και τήν άκουσε έλη. Κι' άφού βγήκε μιά στιγμή ή μητέρα του, ο καλός νέος έτρεξε, έπιασε τά δυό στεγνά χέρια του Γεροθωμά και τού τάσφιξε δυνατά, πολλήν ώρα, με συγκίνηση, χωρίς νά τού π'ή λέξη.

Σέ λίγο ή Μαρίκα γύρισε άπό τήν αύλή, όπου είχε περιποιηθής τά φτωχοπαίδια κείνα. Ο Νίκος τότε κατέβηκε και τ'ακολούθησε ως το σπίτι τους. Εκεί πραγματικώς είδε πως ή οικογένεια κείνη στερευόταν όχι άπό τεμπελιά άλλ' άπό άρρώστειες κι' άλλα δυστυχήματα. Η μικρή κάμαρα που κατοικούσε, ήταν γυμνή, μόνο σχεδόν τέσσερες τοίχοι. Τά έπιπλα τά είχαν πουλήσει για νά θρέψουν τά παιδιά, γιατί ο πατέρας, πολύν καιρό άρρωστος, δέν μπορούσε νά έργάζεται για νά κερδίσει το ψωμί τους. Τά παιδιά ήταν άχτένιστα και κουρελιάρικα, όχι γιατί δέν τά έφρόντιζε ή μάνα τους, παρ'α γιατί ή δυστυχία δέν είχε καιρό, όποχρεωμένη νά ξενοδουλεύη άπ' το πρωί ως τή νύχτα, για νά βγάξη λίγα

«Ο Νίκος έργάστηκε δυό ώρες περισσότερο...»

λεπτά και νά πληρώνη τουλάχιστο το νοίκι. Όταν πείσσευε κάτι, έτρωγαν όταν δέν πείσσευε, κοιμόνταν νηστικοί.

Ο Νίκος συγκινήθηκε πολύ όταν είδε τήν άθλιότητα αυτής της οικογένειας κι' ακόμα περισσότερο όταν έμαθε πως ή Μαρίκα πήγαινε συχνά και μοίραζε στα παιδιά ψωμί, φαγητό και τά περιποιόταν όσα μπορούσε.

Ο Νίκος δέν ήταν βέβαια πλούσιος, είχε όμως καλή καρδιά. Τήν ήμέρα λοιπόν κείνη έργάστηκε δυό ώρες περισσότερο και γύρισε στο σπίτι το βράδυ, κουβαλώντας πέντε μικρά ξύλινα σκαμνάκια. Ήταν για τά παιδιά. Και φαντάζεστε πόσο χάρηκαν τά κακόμοιρα, που ως τότε καθόνταν χάρω, όταν ο Νίκος τούς χάρισε τά όμορφα κείνα καθίσματα. Αυτό έγεινε το ίδιο κείνο βράδυ. Τά παιδιά κάθησαν γύρω στη φωτιά κι' έφαγαν τή σούπα που τούς πήγε ή Μαρίκα. Κι' ή σούπα τούς φάνηκε πολύ πιό νόστιμη το βράδυ κείνο, γιατί είχαν μεγάλη χαρά...

«Εκείθ'αν γύρω στη φωτιά...» (Σελ. 277 στ. 6.)

έδλεπε νά τή βρίσκει κανένας άλλος!.. Άξαφνα, εκεί που έτρωγαν, κάποιος χτύπησε τήν πόρτα.

(Ακολουθεί)

Ο ΞΕΝΟΣ

Κίτρινη, τρύπια, τιποτένια του έκοιμόνταν ή φορεσιά. Μά δίχως φόβο, δίχως έννοια, άνοιγε έμπρός περπατησιά.

Ο άνδρας, που έτρεπε στα τέλια, στην καμινάδα τήν παλιά, τού έδερνε τ' άρραφα κουρέλια και τ' άξεχώ στα μαλλιά.

Τό άδειο παγούρι του, άπ' τήν πλάτη σκαούλα έσταύρωνε φτωχή. Μά άναβε το ίσιο του το μάτι τήν πυρκαγιά μες στην ψυχή.

Πούθε νά έκόπιασε; ποιός ξέρει! Μά, εύτως που έφάνη άπ' τή γωνιά, άλλαζε λές άφαντο χέρι τόπο, καιρό και γειτονιά.

Σά νά ζωντάνευσε, άπ' τά ξένα τά παραμύθια, ξαφνικά, ο μάγος, κι' είχε φορεμένα κουρέλια, άντίς χρυσαφικά.

Και φορτωμένος, για στολίδια, τά όνειράτα τα βυρηνά, και τά χιονόδαρτα ταξίδια στ' άβέβαια μακρή τ' άδειανά...

Σώθηκαν τ' άνοστα παιχνίδια, και μ'ας άπόμεινε ή ψυχή το πως δέν ήξερε ούτε κι' ή ίδια, δίψα γεμάτη, έστατική.

Μαζί του έζήτας νά τήν πάρει, ο κι' ές τήν έδερνε ο βυρηνός, ή φτωχία, ο κάματος—μακάρι!— κι' ο πυρετός της λευτεριάς!

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

δόνυμο*) Δεϊλά Χανόμ (σου εἶχα στείλει τὰ χαίρετά μου μὲ τὴ φίλη σου, — ὡς τὰ εἶδες παραπάνω, — όταν ἔλαβα καὶ τὴν αὐτὴν γράμμα) εὐχαριστῶ γὰρ διὰ τὴν Πριζο-νιέρ (ναί, ἀλλὰ δὲ ξέρω τὴν τὴν διανοήσῃ σου ἀπὸ τὴν Ν. Φωκιάδα, καὶ πάλιν ἐπὶ τὴν Μυτιλήνην) ὅπως βρῇ σκεῖται ἀκομή ἐκεῖ, καὶ ἂν τοῦ στείλῃς γράμμα ἀπλῶς μὲ τὸν ὄνομα του, πιθανόν νὰ τὸ λάβῃ. Γιου-Γιου (μὲ χαρὰ μου ἔλαβα γράμμα σου ὅσο ἀπὸ τῶν καὶρόν) γὰρ ἀποκρίσῃς τὸ Δευτέρα μὲ τὸν ὄνομα σου, πρὶν νὰ πρὸς τὴν. Ἀσπρὸν Παλάτσο (ἔλαβα τὴν συλλογὴν σου παιδικῶν Πνευμάτων καὶ θὰ διαλέξω τὰ καλῶτερα). Διαβόλεμο Ροδιτάνι (εὐχαριστῶ πὺν ὅτι καὶ σὲν κ. Γυμνασιάρχῃ νὰ μὲ συστήσῃς στὸ Γυμνάσιον ἐλπί-ζω νὰ μὲ σὺ ἀρνηθῇ καὶ τότε τὸ ἔσπαρμα σου θὰ εἶναι γενναῖο). Πυροβολιτάνι (συμφορῶ-θηκα ἔσται καὶ 4 τετραδία) Ρο-δὴν Ἀγούλα (εὐχαριστοῦμαι πολὺ γὰρ τὴν ἀναμνηστικὴν κάρταν). Δ. Ν. Δεσὸν (τὸ δεύτερον γράμμα σου ἔλαβα, δὲν εἶχα ὅμως μὲτα τὴν 5 δραχμὴν πὺν λὶς). Ἀργυρὸν Σελήνην (πολὺ μοῦ ἂν σε ἡ πε-γραφή σου, ὅχι, αὐτὰ μὲ καὶ τὰ στέλνῃς, γὰρ εἶναι παλαιώσια). Ὁρμαϊκὴν Ἀδραν (λυποῦμαι πὺν δὲν μπορῶ νὰ σοὶ ἀπαντήσω νὰ ὁ χῶρος πὺν διαθέτω γὰρ Μ. Α. εἶναι τόσο περιορισμένος). Σανου-στόν Βιολίσταν (ἔσται καὶ τὴν φιλίαν). Ἐργινὴν Νόντα (ἂν σοὶ κῶπος δὲν εἶπε ἐπὶ Πν. Ἀσκήσεις δὲ, θὰ δεχθῶ καὶ ὅταν θὰ προκηρῶς τὸ νέο διαγωνισμό). Ἀρτανίδαν, Ἀλ-σὴν ὁρμαϊκὴν Συνόδον, Ἐλλή-νιστον, Διονύσιον Γκούμαν, Ἡ-λιοςτέλαχτην κτλ. κτλ.

Ἰωννὴν Α. Πανᾶν, Δούκα τοῦ Νορφόλκ, Εὐρὴν Ν. Δάμ-πασση, Μαραμένο Γαρόφαλο, Ἀν-θολατὴν, Ἡρώδα τοῦ Ζαλογ-γόν (ἔσται καὶ).

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΘΕΣΙΣ τοῦ 221ου Διαγωνισμοῦ διὰ λέξεις δυνάμει βόρει 1 Ὀκτωβρίου).

529. Δεξιόγραφος

Μία πρόθεσις μὲ οὐσιαστικόν, — Πὺν τρέξιμον σημαίνει αὐτό. — Πρόσεξε μήπως γελασθῇς Μαζὶ νὰ τὰ ἐνώσῃς... Ἀμέσως θὰ κρυώσῃς Καὶ θὰ συναχωθῇς.

Ἐλληνικὴ Δημοκρατία

530. Συλλαβόγραφος

Μ' ὅμοιες νότιες, μόνο δύο, Σχηματίζω στὸ λεπτὸ τοῦ Μοριᾶ κάποιον χωρὶν Σὲ βολιό, ἱστορικόν.

Βιολέττα

531. Στοιχειόγραφος

Μικρὴ νῆσος τῶν Σποράδων Τὸ κεφάλιν ἂν ἀποβάλῃ, Στὸ κεφάλιν τὴν ἀρχαίαν Στέμμα περὶνὸν θὰ βάλλῃ.

Ἔκμα τῆς Χίου

532. Μεταγραμμιασμός

Βγάξω Υ καὶ βάξω Α Κ' ἀπὸ τοῦ Αἰγαίου νῆσου Ἐνα ψῶρι μὲ χαρὰ Νόστιμο θὰ τηγανίσω.

Χανουράνι

532. Αἵνιγμα

Ἐνας αὐτοκράτωρ τάρσενικὸν μου, Χώρα τῆς Ἑλλάδος τὸ θηλυκὸν μου.

Δαμπερὸς Ἑλμος

534. Ἀσθήρη

* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Ὁ Ἀσθήρη αὐ-
τὸς ἀποτελεῖ-
ται ἀπὸ τέσ-
σαρα Κράτη,
δύο εὐρωπαϊκά
καὶ δύο ἀμερι-
κανικά.

Γαλαξίας

535. Κρυπτογραφικὸν

1234567890 = Ἱερὰ πόλις.
23096 = Ἀρχ. Θεός.
3907 = Δέξιν.
4537 = Μέλος ζῶον.
5146 = Συγγενής.
6787016 = Νῆσος.
7665317 = Ἀρχ. χώρα.
8731667 = Πόλις.
98176 = Προφῆ ης.
09846 = Νῆσος.

Φαίδων Α. Ἀλεξανδρίδης

536. Ἑλλειποσύμφωνον

ἡρω-αει-ιασο

Ἑθνικὴ Πίστις

537. Ἰνδικὸς Γρίφος

μ4 (προστακτικὴ), τ1 (ἄρθρον), τ3 (ἐπιθετον), γ5 (ἀπαρεμφατον).

Καμένη Σμύρνη

538. Γρίφος

ο :: αἰ Χ
βολ :: αἰ Χ
ποδάρι :: αἰ Χ
ποδάρι :: αἰ Χ
ποδάρι :: αἰ Χ
Βομὸς

Δια τὸν Γαλλομαθῆς

539. Image Magique sans image

— Emma! Riez alors
Qu' elle est tombée là-bas!
— Mais qui? dites d'abord
Parce que je ne vois pas...
— Mais je l'ai dit déjà.

Φώτης Δεβάντες

ΔΥΣΒΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλλ. 20

302. Ἀργ. στόλιον (Ἀργώ, στό-
λοι, ὄν.) — 303. Αἶα (αἰ, αἰ, α.)
— 304. Ἀγγλία — Ἀγγλίη. — 305.
Κύρος — Κύρος.

302. Σ Σ Σ Σ Σ Σ Σ Σ Σ Σ
Ο Ι Ν Ο
Κ Ρ Ο Φ Ν
Υ Η Α Ο Α Ε Α
Λ Π Ο Δ Ρ Ο
Σ Ο Σ Σ Σ Σ

307. ΜΑΡΕΥΑΣ - ΩΚΕΑΝΙΑ
(ΜΩρῆς, Ἀκρίς, ΡΕΑ, ΣΑΧάρα,
ΥΝιον, Αἰθιόπας, ΣΑΡπῶν.) —
308. Γελά δ' ὁ μωρὸς ἂν τὴν μὴ
γελοῖον ἦ. (Ἡ ἀνάγνωσις κατα-
στίχους, ἐκ δεξιῶν καὶ ἐξ ἀριστε-
ρῶν ἐναλλάξ.) — 309-313. Δία τοῦ
Λ: χολός, Τῆλος, πόλος, ἀλόη,
λάθος. — 314. Οὐκ ἔξ με καθεύ-
δων τὸ τοῦ Μυτιλήδου ῥόποιον.

— 315. Ἀσχίνη, ἀσχύνῃ οὐκ αἰ-
σχύνῃ; (ἔς χ' νῖ, ἐς χ' νῖ, οὐκ,
ἐς χ' νῖ) — 316. GREUZE (Ga-
ronne, Rhône, Uranie, Zèbre,
Etain.) — 317. Pas à pas on va
bien loin.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἑξ 10 τὸ πὺν λέξις μὲ
ἀπλὰ στοιχεῖα δρ. 6, (το ἐλάχιστον 1-
μῆμα) Πέραν τῶν 10 λέξεων 60
λεπτά ἡ λέξις, μὲ πάλιν δὲ στοιχεῖα
λεπ. 70 καὶ μὲ κεφαλαία δρ. 1.
Ὁ κριτὴς τὸν στίχον δρ. 3.
Ἡ προσηλωμένη εἶναι ἀπαρτῆται

(ΚΕ'—964)

Μετημεσιμένον μπαίνω στὸ Διαπλά-
σοκομο. Ἐλλήνιστον, σὲ ξέρω.
Ἀστυνομικὸς ΖΑΚΕΤ

(ΚΕ'—965)

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ, Προκηρύσσομεν δια-
γωνισμόν Μ. Μυστικῶν. Βραβεῖα
τρία. Συμμετοχὴ 1 δρ. Προδουρία δι-
μηνος. Γράψατε: Ἀθῆναι Βητρώ-
του (Διὰ Μ. Ε.) Μαΐου 90, Πάτρας.
ΣΥΛΛΟΓΟΙ ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ, λάβετε
μέρος δλοι!! Ἐμπρός, περιμένοντες!!
ΡΟΔΑΝ ΑΥΓΟΥΛΑ, ΜΙΚΡΗ ΕΠΑΡΧΩΤΙΣΣΑ
(ΔΕ—966)

Προπαντὸς, ΙΓΚΕΜΠΟΥΡΓ, μὴν εἶσαι
ὑπερβολικὴ, ἂν πραγματικὰ μὲ
μάντης. — ΝΑΙ, ΤΑΝΙΑ, γὰρ καλὰ μάλι-
στα! δὲν ὅμως γὰρ σένα διατάξω νὰ τὸ
πιστέψω. ΤΖΕΝΝΥ

(ΚΕ'—967)

Μετὰ τὴν 50θήμερον διαρκίαν τοῦ Διαγ-
ωνισμοῦ μὲν ἂν ἐλπίσω νᾶχω ὅλο-
ν τὴν ὑποστήριξιν. Αἰσ: Παναγιω-
τίδην (Α) (ὁδὸς Καλαβρύτων — Κολύ-
ροῦ) Πάτρας. ΤΖΕΝΝΥ

(ΚΕ'—968)

Τάνια, Ἰνκεμπουργ, Τζέννυ, χαρίζετε
ἀπ' ἑνα τετραδίου καὶ στίς συντο-
πίσεις σας ΝΑΡΚΙΣΣΑ καὶ ΔΙΑΝΑ;
(ΚΕ'—967).

(ΚΕ'—969)

ΟΜΟΙΟΠΟΝΔΙΑ ΕΥΡΗ ΣΚΙΑ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΕΥΡΗ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Βραβεύονται: Α' ΦΡΑΓΚΙΑΔΗΣ (συμμε-
τοχὴ 215 γραμματῶν, διαλεγμέ-
να). Β' ΠΑΥΛΟΠΟΥΛΟΣ (175 πὺν καλὰ).
Γ' ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ (150). Δ' ΤΡΕΛΛΟΥΛΑ
(130). Ε' ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ (100). Ὅλους
τοὺς ἄλλους πύχον τὴν ἐθνετικὰ κα-
λῶσιν νὰ ὑποστηρίξουν τὸν διαγ-
ισμόν μὲ εὐχαριστοῦμαι θερμὰ.

(ΚΕ'—970)

ΠΟΥΛΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑΓΙΓΙΔΟΣ, εἶσαι πὺν πα-
ράξενος!! ΓΙΟΥΛΑΝ ΑΝΘΗ, εἶσαι μικρὸς
ἀκόμη γὰρ λόγους τῆς τῆς!! Γιατὶ θυ-
μώσατε γὰρ τὰ σμυρναϊκὰ ἈΥΓΟΥΔΙΑ;
εἶναι τίποτα κακὸν;; Συμφορῶς τῆς
τῆς ΚΑΡΜΕΝ. ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ

(ΚΕ'—971)

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΕΝΙΑ, γιατί δὲν ἀπαντᾷς;
προσεβλήθης;; ΚΑΡΜΕΝ, ΜΑΙ ΜΟΥ
ΤΟΥ ΚΑΛΕΤΤΗ. ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΖΑΛΟΓΟΥ, περιμέ-
νω γράμμα καὶ τετραδίου — ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ

(ΚΕ'—972)

ΜΑΙ ΜΟΥ ΤΟΥ ΚΑΛΕΤΤΗ, διατὶ δὲν ἦ-
θες; χαίρετά μου στοὺς φίλους.
ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΞΑΡΙΣ

(ΚΕ'—973)

ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ, ἀλλήλογραφούμεν;
Στείλε μου τετραδίου μέσθ Δια-
πλάσεως. ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΞΑΡΙΣ

(ΚΕ'—974)

ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ ΣΚΕΨΗ

ΑΘΛΗΤΙΚΗ—ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

Εκδρομὴς, Ἐπισκέψεις, Ὀμίλεις, Δια-
λέξεις, Σπὸρτ, Χορός, Ἐορτές, Πε-
ριοδικόν. Τὴν ἀποτέλει νὰ μὲν παιδιὰ
καὶ κορίτσια, λήξεται σοβαρὰ μέλῃ
ἀπ' τὴν Ἀθῆνα—Πελοπόννησον. Ζητήστε
ὁδηγίους. Ἐκδρομὴ 16 Αὐγούστου στὴν
Αἴγινα. Συμμετοχὴ ἐλευθερὴ. Διεύθυν-
σις: Πέτρον Λαγάν. Παισιῶς 31, Α.
Ἀθῆνα. ΓΙΟΥΛΑΝ ΑΝΘΗ

(ΚΕ'—975)

ΟΘΕΝ, Ἐλπίδην ὑπερβαρύνω. Συγ-
γνώμην γὰρ τὴν προσηλωμένην.
Εἶχα πεποθήσιν πάντα σε σένα.

ΜΥΛΑΙΩΝ

(ΚΕ'—976)

ΦΑΡΑΩ

δουδμένος ἐν Σέρραις ὁ Σύλλογος
ΦΑΡΑΩ, ἀποστέλλει φιλικὴν χαίρε-
σιν στὸν Διαπλάσοκομο, ἰδιαιτέρως
στὴν:

ΧΡΥΣΑΔΑΔΙΑ
ΗΡΑΝΘΕΜΟΝ
ΚΟΡΗ ΤΩΝ ΚΥΜΑΤΩΝ
ΕΛΠΙΑ

Σύλλογος «Αἰνέσιον», συμμαχούμεν
κατὰ τῶν ΝΙΝΙΩΝ ΜΑΡΟΥΔΑΝ, ΠΕΠΕΚΟΝ
τοῦ «Ἀρσέν Λουπέν» ὅστις ἀπὸ καί-
ροῦ εἰς καίρον ἀναφανίσκει ὡς παρὰ
αὐτὸν ζῶντιον στὸν Διαπλάσοκομο;
Γράψατε: Κωνσταντίνον Σχοινᾶν, Σε-
ργας.

(ΚΕ'—977)

ΦΑΡΑΩ

Ἀρσέν Λουπέν, κάποτε στὰ αὐτὰ σου
γὰ νὰ βγάλῃς ἀκόμη μερικὰ Μα-
ρούδια καὶ ἔπειτα νὰ δηλώσῃς μόνον,
ὅχι νὰ περὶ τῶν Σύλλογος ΦΑΡΑΩ.

(ΚΕ'—978)

Διαπλάσοπουλα-ες, ἀνταλλάσσω κάρ-
τες, τετραδία. Προσεχὴς διαγ-
νισμός. Παπαχρήστου διὰ ἈΝΘΩΤΡΗΝ,
Θήβας.

(ΚΕ'—979)

Η ΜΕΛΙΣΣΑ εἰσερχομένη στὸ σαλονάκι
τῆς Διαπλάσεως, χαίρει ἀπαντᾶς,
ἰδιαιτέρως Μικρὴ Ἐπαρχιώτισσα, Ρο-
δὰ Ἀγούλα.

(ΚΕ'—980)

ΑΠΟΤΕΛΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΜΟΥ

ἔλαβα 47 κάρτες. Εὐχαριστῶ. Ἀπὸ
αὐτῶν βραβεύτηκαν οἱ: ΙΔΑΝΙΣΜΟΣ,
ΕΛΛΑΣ ΕΛΛΗΝ, ΕΡΜΗΣ, «ΜΑΥΡΗ ΜΑΖΚΑ»,
ΘΑΝΑΣΙΟΥ. Τὸς ἄλλους εὐχαριστῶ γὰρ
τὴν τιμὴν. Στείλατε ταχὺ καὶ 2,50.— Ὅσοι
μοῦ ζήτησαν κάρτα, ἔσται.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΝΑΤΕΝΝΗΣΗ

(ΚΕ'—981)

ΝΥΜΦΗ ΤΟΥ ΕΒΡΟΥ, «ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ»,
«ΜΙΚΡΟΚΟΣΜΕ», ΛΟΡΑΤΟΙ ΠΡΟΣΩΠΙ-
ΦΟΡΟΙ, εὐχαριστῶ. Στίσις διαγωνισμοῦ
σας ἔσται.

(ΚΕ'—982)

«ΑΓΝΩΣΤΟΙ» νάνοι, ἀνακαλύψτε με-
τὰ ἄλλους μεγάλο ἀούσα. Τὸ Ρε...
δδ... καὶ (ΣΚ) τί σημαίνουν; Πα-
σατε τίς ἀρλούμπες. Κύριε Ἀρσένλου-
μὲν.

Ἀρ. Ζαρκιά, Σ. Κρητικὸς, Σ. Ὀρο-
λόγος καὶ Σία, ἔξομε τὰ ψευδώνυμά
σας. Τρέμετε!! — Χρυσάλλης, Κόρη
τῶν Κυμάτων, Ἑλλίς, Ἡρόνθεμον.

(ΚΕ'—983)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΠΑΛΙΑΤΕΩΝ

«Μαυρὴ Σία», Ἀρσέν Λουπέν, «Ὀρ-
φῆς», «Φιλολόγος» Ὀμίλεις Πατρῶν,
«Ὀρμητικὴ Εὐρώτα», Τριανταφυλλένια,
Ἰδανισμός, Γλυκὸ Χαμόγελο, Νιρβάνα,
Μηλὶν, Φαῦστα, Ζιζυφῆς, Μέρος,
Μηλὶν, Ἐλλήνιστον. «Τρεῖς Πιε-
ροί», Σανθὴ Νεράϊδα, Πόνου Δακρυ-
ἐλάμει τὰ τοπία καὶ σὰς εὐχαριστοῦ-
μεν θερμῶς. Περιμένοντες νὰ μὲν στεί-
λετε ἀπάντησιν στὸν (ΚΕ'—874) διαγ-
νισμόν μας.

Μικρὸν Διχοῦδην, Σανθὴ Νεράϊδα, ἐλά-
βατε τίς γελοιογραφίας σας καὶ εὐχα-
ριστοῦμεν.

(ΚΕ'—984)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΠΑΛΙΑΤΕΩΝ

Μὴ ὑποταχθέντες οἱ κάτωθι ἀποκ-
λύπονται:
Πατριὸν Διαβόλιν = Ἀσημακόπου-
λος, Πλοῦταρχος Νέμος, Γεωργόπουλος,
Ροδὰ Ἀγούλα = Κοσμοπούλου, Με-
νεξεδένια—Φερεντίνου.

Υπερβυμίζοντες ὅτι τὰ βραβεῖα τοῦ
(ΚΕ'—874) διαγωνισμοῦ εἶναι 10.

!!!! ΠΕΡΙΜΕΝΟΜΕΝ!!!!

Γλυκὸ Χαμόγελο, εὐχαριστοῦμεν διὰ
τὴν ἐνέργειάν σου. Ὀρμητικὴ Εὐρώτα,
ἐγράψαμεν διὰ τὴν ἀπάντησιν;

(ΚΕ'—985)

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΕΣ!

ΑΝΤΑΛΛΑΣΣΩ γραμματῶν. Δέχομαι
Ἑλληνικὰ ΠΑΛΙΑΙΑ καὶ ΝΕΑ. Διὰ
ἰσχυρὰ τῆς αὐτῆς ἀξίας ἔνα. Ζη-
τε Κατάλογόν μου. — ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
ΑΝΤΩΝΙΟΥ, Καβέτσου, Μυτιλήνη.

(ΚΕ'—986)

Δεσποινὶς Λέλα Γιαννάρου, ΑΝΤΑΛ-
ΛΑΣΣΟΜΕΝ γραμματῶν; Ἐν
ΝΑΙ, γράψατε: Νίκων Καλλιμνή (διὰ
Χαμόγελο), Ταρλάς, Μυτιλήνη.

(ΔΕ—987)

ΚΟΜΗ ΓΗΣ

Ἑλληνικὴ Ἀναγέννησις, «Τρεῖς Πι-
εροί», «Παλιότοι», Χίν-Χου-Χου,
«Μαυρὴ Μάσκα», Σελλεῦ, «Ἀδούτοι
Προσωπιδόφοροι», Σανθὴ Νεράϊδα, ἔ-
σται μεν. Νὰ περιμένοντες; Βραβεῖα
8 ἐκτετακτὰ. Στείλατε δλοι. — Διόρι-
ται ἀνιχνεύσεως ΝΑΙΟΣ.

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ
δηλώσιν ἀμέσως τὴν νέαν των
διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας,
ἀποστέλλοντες καὶ δραχμ. 5. διὰ
τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας τακτικῆς.
Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν
ἀπελπίαν τῶν συλλογῶν των.